

טעם נוסף למצות מזווה לזכור ולא לשכוח את הקב"ה לעולמים

וְתוֹ, ועוד טעם אחר יש למצות מזווה **דִּלָּא יִנְשִׂי בַר נָשׁ דּוּכְרָנָא**

דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעַלְמִין שלא ישכח האדם זכרונו של הקב"ה

לעולמים. **וְדָא אִיהוּ פְּגוּוֹנָא דְּעִיצִית,** כְּמַה דְּאַתְּ אָמַר ומצוה

זו היא כעין מצות ציצית שכתוב בה (במדבר טו) **וּרְאִיתֶם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם**

אֶת וְגו'. פִּיּוֹן דְּחָמֵי בַר נָשׁ לְהֵאֵי דּוּכְרָנָא, אֲדַפְר

בְּגִרְמִיהּ לְמַעַבְד פְּקוּדָא דְּמֵאֲרִיָּה כיון שרואה האדם את הזכרון הזה

מיד נזכר בעצמו לעשות מצוות השי"ת. **וְרָזָא דְּמֵהֵימְנוּתָא,** וסוד אמונתן של

ישראל הוא **מְזוּזָה** תיבת מזווה יש בה אותיות ז"ה ואותיות ז"ו ואות מ' **כְּלָלָא**

דְּכַר וְנוֹקְבָא פְּחָדָא הרומז לזו"ן יחד כי זה הוא ז"א וזו היא הנק' ואות המ'

היא אימא המחברתם.

סמוך לפתח יש שתי מדרגות אחת של קדושה ואחת של ס"א

בְּסַפְרָא דְּשְׁלֵמָה, כתוב בספרו של שלמה המלך **סְמִיךְ לְפִתְחָא,**

לְקַבֵּל תְּרִין דְּרָגִין סמוך לפתח יש כנגדו שתי מדרגות אחת של

הקדושה ואחת של הסט"א, **אֲזִדְמֵן חָד שְׂיִדָּא** (וְדָא אִיהוּ) **וְאִית לִיהּ**

רְשׁוֹ לְחַבְלָא. וְאִיהוּ קָאִים לְסִטְר שְׂמָאלָא ומזדמן לשם שד אחד

ויש לו רשות להזיק והוא עומד לצד שמאל צד הסט"א. **זְקִיף בַר נָשׁ עֵינָיו,**

חָמֵי לִיהּ לְרָזָא דְּשְׂמָא דְּמֵאֲרִיָּה, וְאֲדַפְר לִיהּ, וְלָא יְכִיל

לִיהּ לְאַבְאָשָׁא וכשהאדם נכנס בפתח ביתו הוא מרים עיניו ורואה את המזווה

שהיא סוד שמו של הקב"ה מימין ואז הוא נזכר בהשי"ת ועל ידי זה לא יכול השד להזיקו

הלימוד היומני

ולחרע לו. **וְאִי תִימָא**, אִי הָכִי כִי נָפִיק בַּר נָשׁ מִתְרַעֵיהּ
 לְבַר, הָא הָהוּא שִׁידָא קָאִים לִימִינֵיהּ, וּמְזוּזָה
 לְשִׁמְאֵלִיהּ וּאִם תַּקְשָׁה הָרִי כְשֶׁהָאֲדָם יוֹצֵא מִפְתַּח בֵּיתוֹ אוֹתוֹ הַשֵּׁד הוּא זֶה שְׁעוֹמֵד
 לִימִינוֹ וְהַמְזוּזָה לְשִׁמְאֵלוֹ כִּי הַמְזוּזָה הִיא לִימִין הַנִּכְנָס לְבֵית, וְהִיא אֲתַנְטִיר
 בַּר נָשׁ, אִי אִיהוּ שְׂאֲרֵי לְשִׁמְאֵלִיהּ וּאִם כֵּן אֵיךְ הָאֲדָם נִשְׁמַר אִם
 הַמְזוּזָה עוֹמֵד לְשִׁמְאֵלוֹ.

השד לא יכול לקטרנ על האדם בזכות המזוזה

אֵלָא כָּל מַה דְּעֵבֵד קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא, כָּל מְלָה וּמְלָה
 אֲתַמְשֵׁד בְּתַר זַיְנֵיהּ אֵלָא הַעֲנִין הוּא שְׂכַל מַה שְׁעֵשָׂה הַקַּב"ה כֹּל
 דְּבַר וְדַבֵּר נִמְשָׁךְ אַחַר מִינוֹ. בְּבַר נָשׁ קִיּוּמִין תִּרִין דְּרַגִּין, חָד
 מִימִינָא, וְחָד מִשְׁמַאלָא בְּאֲדָם עוֹמְדִים שְׁתֵּי מַדְרָגוֹת אַחַד מִימִינוֹ וְאֶחָד
 מִשְׁמַאלוֹ. הַהוּא דִּימִינָא אֶקְרִי יֵצֵר הַטּוֹב, וְהַהוּא
 דְּשִׁמְאֵלָא אֶקְרִי יֵצֵר הָרָע הַמְדַרְיָגָה שְׁבִימִין הוּא יֵצֵר הַטּוֹב וּשְׁבַשְׁמַאל הוּא
 יֵצֵר הָרָע. כִּיּוֹן דְּנִפְקַב בַּר נָשׁ מִתְרַעָא דְּבֵיתֵיהּ, הַהוּא שִׁידָא
 זְקִיף עֵינָיו, וְחָמֵי לִיֵּצֵר הָרָע, דְּשְׂאֲרֵי לְשִׁמְאֵלָא וְכַאֲשֶׁר
 הָאֲדָם יוֹצֵא מִפְתַּח בֵּיתוֹ אוֹתוֹ הַשֵּׁד מֵרִים אֵת עֵינָיו וְרוֹאֵה אֵת הַיֵּצֵר הָרָע שְׁבַשְׁמַאל הָאֲדָם,
 אֲתַמְשֵׁד לְהַהוּא סְטָרָא וְאֲתַעְדֵּי מִימִינָא אַז הוּא נִמְשָׁךְ לִמִּינוֹ
 שְׁבַשְׁמַאל וְעוֹזֵב אֵת הַיְמִין. וּבְהַהוּא סְטָרָא, קָאִים שְׂמָא דְּמֵאֲרִיהּ
 וְכִיּוֹן שְׁהָאֲדָם יוֹצֵא הָרִי הַמְזוּזָה הִיא בְּשִׁמְאֵלוֹ וּאִם כֵּן שֵׁם עוֹמֵד עֲכָשׁוֹ שְׁמוֹ שֶׁל הַקַּב"ה,

וְלֹא יָכִיל לְקַרְבָּא וְלֹא אֲבֹאֲשָׁא לִיהּ וּלְכֹן לֹא יִכּוֹל הַשֵּׁד לְהִרְעֵ לּוֹ, וְנִפְיֵק בְּרֵשׁ (דף רס"ד ע"א) וְאֲשֶׁת־זִיב מִנִּיהּ וּיּוֹצֵא הָאָדָם וּנִיצוֹל מִמֶּנּוּ. בְּרֵשׁ עָיִל, הָאֵשׁ קְדִישָׁא לִימִינָא קְאִים, וְלֹא יָכִיל לְקַטְרָנָא בְּהֵדִיהּ. וכאשר הוא נכנס אז המזוזה עומדת לימינו ושמנו יתברך עומד לימינו ועל כן אינו יכול השד לקטרג עליו ולהזיקו.

צריך האדם להזהר שלא לשים טינוף ולכלוך ליד המזוזה וְעַל דָּא אֲצַטְרִיךְ בְּרֵשׁ, דְּלֹא יַעֲבִיד (ס"א יַעֲבִיר) טְנוּפָא וְלְכֻלּוּכָא בְּתַרְעָא דְּבֵיתֶיהּ, וְלֹא יוֹשִׁיד מִיין עֲכוּרִין וּלְכֹן צָרִיךְ הָאָדָם שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה שׁוּם טִינוּף וּלְכֻלּוּךְ בְּפִתַח בֵּיתוֹ וְלֹא יִשְׁפּוֹךְ שֵׁם מִים עֲכוּרִים. חָד, דְּלֹא יַעֲבִיד קְלָנָא לְגַבֵּי שְׁמָא דְּמֵאֲרִיהּ הָאֶחָד כִּיּוֹן שֶׁהַמְּזוּזָה שֶׁם וְהִיא שְׁמוֹ שֶׁל הַקַּב"ה וְצָרִיךְ שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה דָבָר קְלוֹן וּבִזְיוֹן אֲצֵל שְׁמוֹ ית'. וְחָד, דְּאֵית לִיהּ רִשׁוֹ לְהֵהוּא מְחַבְּלָא לְחַבְּלָא וְעוֹד כִּיּוֹן שֶׁכְּשֵׁי שֵׁם לְכֻלּוּךְ וְטִינוּף אִזּוֹ יֵשׁ רִשׁוֹת לְמִזִּיק הָעוֹמֵד עַל פֶּתַח בֵּיתוֹ לְהִזִּיק לוֹ. וְבִגְיִין בְּךָ יוֹדֶהָ בְּרֵשׁ מֵהָאֵי וּלְכֹן יִזְהַר הָאָדָם מִזֶּה וְיִזְדַּהַר בְּרֵשׁ דְּלֹא יִמְנַע מִתַּרְעָא דְּבֵיתֶיהּ שְׁמָא דְּמֵאֲרִיהּ וְגַם יִזְהַר הָאָדָם שֶׁלֹּא יִמְנַע מִפֶּתַח בֵּיתוֹ הַמְּזוּזָה שֶׁהִיא שְׁמוֹ שֶׁל הַשֵּׁי"ת[יד].

אור הרשב"י

[יד] וכתב הגר"ח פלאנץ בספר זכירה לחיים על דברי הזהר כאן "ומצוה על כל איש מישראל להזהיר לבני ביתו שלא יהיו מאספים כשמכבדים את הבית לעשות צבור הובל סמוך למזוזה דהא איסור גמור הוא ועיניך תראינה בספר משנת חכמים דלאנוסים היו מכירים מי הוא יהודי בענין זה ההרגל של כיבוד הבית אם מתחילים

הלימוד היומני

כאשר יש מזווה בפתח הבית - יצה"ר נכנע ומשמר את האדם יחד עם יצה"ט

וְכַד בַּר נֶשׂ אֶתְקִין מְזוּזָה לְפֶתַח־חַיָּה, כַּד עֵייל (ס"א הֵהוּא בַר

נֶשׁ), הֵהוּא יֵצֵר הָרַע וְהֵהוּא שִׁידָא בְּעַל פְּרַח־יָיָהוּ

נְטָרִי לִיָּהּ, וְאִמְרִי וכאשר האדם מתקן מזווה בפתחו כאשר הוא נכנס לביתו או

אותו היצה"ר העומד לשמאלו ואותו השד שנמשך אליו כיון שהוא מינו בעל כרחם הם

משמרים אותו ואומרים (תהלים קיח) וְהַשַּׁעַר לִיָּי צַדִּיקִים יִבְאוּ בוֹ.

וְכַד לָא קָאִים מְזוּזָה לְפֶתַח־חַיָּה דְּבַר נֶשׁ וכאשר האדם לא קובע

מזווה בפתחו, יֵצֵר הָרַע וְהֵהוּא שִׁידָא מִתְּתַקְנִין פְּחָדָא, שׁוּן

יְדִיָּהוּ עַל רִישִׁיָּהּ בְּזַמְנָא דְּעֵייל, פְּתַח־י וְאִמְרִי אז היצה"ר

שבשמאלו ואותו השד מתתקנים ומתחזקים יחד ומניחים שניהם את ידם על ראשו כאשר

הוא נכנס לבית ואומרים וְוִי לִיָּהּ לְפִלְנִיָּא, דְּהָא נָפֶק מִרְשׁוּתָא

דְּמֵאֲרִיָּהּ אוי לו לפלוני שיצא מרשות קונו, מִתְּהוּא וּמְנָא קָאִים בְּלָא

נְטָרִו, דְּלִית מָאן דְּנְטִיר עֲלֵיהּ, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן ומאותו הזמן

הוא עומד בלא שמירה כי אין מי שיגן וישמור עליו מפניהם ה' יצילנו.

אור הרשב"י

להעמיד שם כלי לתינוקות לפנות שם אצל המזווה, והנהגה בזה שכרו מרובה ויאריך ימים ויהא בנים מכובדים כי אמר הקב"ה כי מכבדי אכבד.

מהפתח או מסיימים שם עכ"ל. וע"ע בספר שמירת הגוף והנפש סי רט"ז. ובספר פתחי שערים עמוד קי"ג הביא מקיצור השל"ה שיש ליוהר שיהיה נקי בד' אמות סמוך למזווה ולא יעשה דבר מיאוס שם כגון

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000